

— Изяла е пакъ нѣкоя кокошчица, — рече тихо таралежътъ на невѣстулката. — Виждашъ ли я, какъ се е опръскала съ кръвь?

— Бързо! Бързо! — викаше жабата.

И като взе едното яйца, тя го чукна въ челото на болния

и изрече три пѣти вълшебнитѣ думи:

— Кря-ка-какъ! Кря-ка-какъ! Кря-ка-какъ!

Яйцето потече по муцуната на лѣва, той изплези езикъ и лапна жълтъка, но веднага следъ това се задави, и положението му се влоши още повече.

— Чудно нѣщо, защо не му минава! — тюхкаше се жаба-

та. — Да не би яйцето да е било старо?

— Старо е било яйцето! Старо е било яйцето! — извикаха въ хоръ всички животни.

— Прѣсно бѣше, Бога ми! — оправдаваше се лисицата. — Предъ мене го снесе кокошката!

— Не е виновно яйцето! — обади се важно щъркелътъ. — Негово Величество нѣма нужда отъ магии, а отъ помощта на науката. Но тъй като науката е безсилна да му помогне, той, за съжаление, ще трѣбва да умре. Нали така, колега? — добави щъркелътъ, като се обърна къмъ жирафа.

— Точно тъй, точно тъй, колега! — отвърна мждриятъ жирафъ и кимна два пѣти съ глава.

И както казаха лѣкаритѣ, тъй и стана. Следъ нѣколко часа лѣвътъ се прости съ земния си животъ, защото науката не можа да го спаси отъ смъртта.

Сега жабата шеташе насамъ-натамъ и все нареждаше и разпореждаше:

— Хей, таралежко, я иди да наберешъ маргаритки за вѣнецъ! Ти, вълчо, ще стоишъ на стража, а ти, мецо, ще донесешъ две гърнета медъ за